

Contes contra-tabú

Antón Riveiro

(Xinzo de Limia, 1964). Va fer estudis de Dret a Santiago i ha estat guardonat en certàmens com l'Álvaro Cunqueiro de Narrativa, Manuel García Barros de novel·la, Café Dublín de Narrativa, Torrente Ballester (Finalista), Pedrón de Ouro, Manuel Murguía, Camilo José Cela, Breogán de Contes o Castelao de Narrativa, entre molts altres.

Ha publicat els següents llibres **Valquiria** (Ed. Novo Século.1994), **Parque Central e outros relatos** (Ed. Espiral Maior 1996) **A historia de Chicho Antela** (Espiral Maior,1997), **A quinta de Saler** (Galaxia, 1999), **Animalia** (Galaxia, 1999), **As rulas de Bakunin** (Galaxia, 2000), **Homónima** (Galaxia, 2001), **Cartafol do Barbanza**. **Viaxe polo cuadrante das sereas** (A Nosa Terra, 2002), **A canción de Sálvora** (A Nosa Terra, 2003), **A esfinxe de amaranto** (Galaxia, 2003), **Limaiaé** (Centro de cultura Popular do Limia, 2005), i **Casas Baratas** (Galaxia, 2005).

També ha participat en mig centenar de llibres col·lectius i és president de l'Associació Cultural Barbantia, Fill predilecte del Concello de Baltar, així com Jutge Honorari de Couto Mixto.

La fotografia completa

Antón Riveiro

Maria, deixa de plorar, has d'assumir la meua mort, pensa en els orientals que fan de la vida una preparació per a ella, una obra d'art, doncs això, una obra d'art és el que vull que facis amb mi, ara que ja estic sense roba i amb gairebé setanta anys, fes el favor de no queixar-te i agafa la càmera, que hem de completar la fotografia, no siguis beneita, quedat sempre amb aquest bell record del dia en què ens vam conèixer en aquella exposició parisenca, poc abans de morir el dictador, recordes, i sense saber que aquells cossos nus, que exhibien una accidentada geografia d'arrugues i la carn flàccida de la seva ancianitat, eren obra teva, retrats en blanc i negre, gairebé tan grans com les persones que insinuaven la precipitació febril d'uns desigs matussers i fingits la bellesa dels quals jo no aconseguia captar, només hi vaig veure la gràcia, com si fos un misteri barroc, quan observava la resignada malenconia dels ulls vidriosos d'una dona gairebé centenària, que sostenia a la seva mà dreta la fotografia antiga en la qual es podia veure un home i una dona joves totalment nus, i t'hi apropares, amb la càmera a les mans, per a dir-me que aquella era la teva besàvia, i jo no sabia si parlaves de la dona centenària o de la jove de la foto petita, i em vas dir que es tractava de la mateixa persona i que el jove nu era el teu besavi, un mestre anarquista de la segona república, passejat pels falangistes per ensenyar als nens avançades pràctiques de sexe a les aules, i quan vaig saber que tu eres l'autora de les fotografies vaig sentir una tremolor immensa perquè, per algú que imparteix classes d'art conèixer personalment a una artista que ja tenia entrades als llibres de text, resultava d'allò més impactant, i el més bo va ser quan em parlaves amb l'esquer sensual de la teva veu mentre jo percebia a les fotografies una insuportable voluptuositat que anava més enllà de la carn, i no hi havia a la sala ningú més a banda de nosaltres i aquests éssers longeus que ens miraven amb la ferotge rigidesa dels

seus cossos, suspesos en un anacronisme feixuc, i em vas preguntar si m'agradaven les fotos i em vas embrancar en un silenci artístic i fins i tot em vas proposar fer-te de model, sí, allí a la sala, i jo, que pensava que era una broma, vaig anar reculant, com si les teves paraules em vecessin i vaig xocar amb l'esquena contra la paret blanca, tot just al costat de la fotografia d'un octogenari que aixecava el seu penis amb la il·lusió d'un jove, i em vas demanar que em quedés nua, i jo, que mai no havia desitjat cap dona, no sabia explicar exactament com el pes d'un desig cobdiciós em va caure a sobre i em va provocar un gest aquiescent, sí, Maria, perquè tot just en aquest instant em vaig treure la roba amb una sort de plaer exhaurit, deixant en cada peça un prejudici i l'ansia de què molt abans de desfer-me de la roba tu ja m'havies despullat, i vaig sentir cada tret de la càmera com una carícia, estava excitadíssima, en la teva veu nedava la disciplina lliure de la seducció i a poc a poc vaig notar com la pell de l'esquena se m'enganxava a la paret amb un imant poderós, i així vaig quedar en una de les teves obres i la gent començà a entrar en la sala, però jo només mirava cap a tu, desitjant-te com una lloba i rebent cada tret de la càmera com una carícia estremidora, tu, només tu importaves, no la gent que em mirava amb una barreja d'admiració i còmic estupor, acceptant el meu cos nu com a un afegit original al teu treball artístic; alhora vaig sentir la respiració rumiant d'un home que gairebé em va tocar amb el seu alè crític, però a la sala només existíem nosaltres, estimulades per l'extravagància i un desig compulsiu que es va quedar al meu pit fins que van arribar els periodistes i, aleshores, vas posar la càmera sobre la meva roba estesa al terra i t'hi vas apropar i et va donar per omplir-me tot el cos de petons amb una golafreteria ansiosa que em va posar la pell en carn viva i em va descobrir una sexualitat tardana, múltiple, assumida amb un plaer ferotge que duraria trenta anys durant els qual vam ser lliures, estimant-nos i gaudint de tots els plaers amb una furiosa intensitat, a indrets tan pelegrins com ara esglésies, escoles, platges o museus, però confesso que en aquest temps, després d'haver-me'n anat amb joves, vells i dones de totes les races, mai no vaig sentir al meu cos una convulsió tan contundent com la del dia en què ens vam conèixer, quan amb la fotografia em vas tocar l'interior de l'ànima, sí, aquest va ser el millor, i aquí hi ha la foto d'aquest dia inoblidable, recordes, amor meu, i ara, que ja estic nua, treu-te la roba abans que vinguin les infermeres i m'hi vegin, aixafada contra la blancor d'aquesta paret freda i amb aquesta foto antiga a les mans, som-hi, dispara, completa la fotografia.